

ת"פ 53309/09 - מדינת ישראל נגד אביגדור בר-גיל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 53309/09 מדינת ישראל נ' בר-גיל
תיק חיזוני: 0-4164-39857-2011

לפני כבוד השופט מיכאל קרשן
המאשימה מדינת ישראל
נגד אביגדור בר-גיל
הנאשם נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד נדב שחם
ב"כ הנאשם: עו"ד רויטל קווצר
הנאשם בעצמו

החלטה

העובדות

1. הנאשם, אביגדור בר-גיל ליד 1966, הודה בעובדות כתוב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דין של כלל הסכמה לעבini העונש, בביצוע עבירות של **הפרעה לעובד ציבור וניסיון להסיע ברכב תושב זר שלא כדין.**

במועד הודהתו, נעתרתי לבקשת ההגנה להימנע מהרשעת הנאשם באותו שלב וזאת בשל הנזק המיידי שצפויה היה להיגרם לו במידה וירושע.

לפי עובדות כתוב האישום המתוקן ביום 4.7.2011 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, אסף הנאשם את מ-נ.ת.ז. ואת א.נ.ת.ז. שנייהם תושבי --- (להלן - "תושבי האזור") מצומת תפוח ותאם להעסיקם בשיפורים בביתו. הנאשם נסע ברכב מסוג מיציבושי בכביש 5 מכיוון מזרחה למערב עד שנעצר במחסום חוצה שומרון (להלן - "המחסום") לבדיקה. כשהגיע הנאשם למתחם הבדיקה בו המאבטח, מORG בלינקי, שאל אותו לגבי זהותם של תושבי האזור. הנאשם השיב כי מדובר בשני קטינים מ--, בניו של קבלן אשר ביצע באותה עת עבודות שיפוץ בביתו, שיצאו אליו לעבודה וכעת הוא מחזיר אותם לביתם.

2. במסגרת הסדר הדין הוסכם כי שירות המבחן יגיש תסקיר בעניינו של הנאשם אשר, לבקשת הנאשם, יבחן בין היתר את האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה. מהתקסיקר עולה כי הנאשם נשוי ואב לששה ילדים. במשך השנים האחרונות בעשייה התנדבותית וכיום משמש מנהל צוות ייחידת חירום בעיריית רעננה. מדובר באדם מתפקיד אשר ביצוע העבירה אינו מופיע את אורחות חייו בדרך כלל ואין לחובתו הרשות קודמות. הנאשם גילה הבנה באשר לסכנה ולחומרה שבמעשיו וקיבל אחריות לביצוע העבירות. שירות המבחן המליך על סיום הבדיקה בעניינו של הנאשם

לא הרשעה וזאת בשל הפגיעה הצפיה בתפקידו התנדבותי ובשל התרשםותו החיובית מהנאשם. בנוסף סבר שירות המבחן כי עונש של שירות לtowerת הציבור שיטול על הנאשם יהווה עונש ראוי ומתאים במקרה זה וגיבש עבורי הנאשם תכנית של 100 שעות. הנאשם מצדו הביע נוכנות לבצע שירות לtowerת הציבור.

תמצית טענות הצדדים

3. באט כוח הנאשם, עו"ד רויטל קווצר, עטרה לקבל את המלצה של שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם בפלילים. הסגירות עמדה על נסיבותו המיוחדות של המקרה אשר מצדיקות לדעתה סטיה מההלהכה הקיימת בכל הנוגע להרשעה בעבירות מסווג זה. בכלל זה צינה היא כי הסעת תושבי האזור במקרה דין הייתה ללא שלום, תושבי האזור היו קתינים לא עבר פלילי שאינם דרושים לחקירה (הוגש מסמך בעניין זה - נע/2), והם למעשה בניו של קבלן שעבד אצל הנאשם בעבודות שיפוץ והחזיק באישורים המתאימים. עוד בבקשת הסגירות לצין כי הנאשם הוודה, לקח אחריות והביע חריטה על מעשיו עד במועד האירוע, לפני המאבטחה, את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ואת העובדה כי לפניו ואחריו האירוע לא היה הנאשם מעורב בפלילים. לבסוף הדגישה באט כוח הנאשם את רוח התנדבותו של הנאשם לאורך השנים והגישה אסופה מסמכים המלמדת על כך, ביניהם מכתב ממפקד יחידת החילוץ ברעננה המצביע בין היתר כי רישום פלילי יביא להדחתו של הנאשם מ תפקידו (נע/1).

4. באט כוח המאשימה, עו"ד סיגל אלפר, בבקשת להרשיע את הנאשם בעיקר מן הטעם שמדובר במקרה זה לדעתה, איןנו עומד בהלהכה שנקבעה בע"פ 2083/96 כתוב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) (להלן - "הלכת כתוב"). לטענת המאשימה לא הוצאה פגיעה קונקרטית שתיגרם לנאשם בעקבות הרשעתו שכן הפגיעה שהוצאה עניינה בתפקיד התנדבותי אותו מלאה הנאשם. מכאן שאין מקום לחרוג בעניין זה מהכל בקשר הרשעה ומהענישה הנוגעת במקרים כגון דא. המאשימה בבקשת להציג את חומרת העבירה ואת העובדה כי בעת האירוע דווח הנאשם למאבטח שמדובר בתושבי ישראל. לבסוף צינה המאשימה שההתמורות ההליליות בתיק זה עומדת לפתחם של שני הצדדים.

דין והכרעה

5. הנאשם ניסה להסביר שני תושבי האזור נטולי אישורי כניסה לישראל לתוככי מדינת ישראל, אלא שבמעבר הגבול הבחן בו המאבטח שאל לזהותם של תושבי האזור. הנאשם מסר למאבטח בכך שמדובר בתושבי ישראל. כבר באותו מועד הבין הנאשם כי טעה והצר על מעשיו. ראיו לציין בהקשר זה כי תושבי האזור אותם ניסה הנאשם להסביר אינם זרים לו, המדובר בבניו של קבלן שיפוצים אשר עבד אצל הנאשם והחזק באישורים הנדרשים. וכן מדווקה שהגישה ההגנה (נע/2) עולה כי מדובר בקטינים לא עבר פלילי אשר לא נשקפת מהם כל מסוכנות.

6. מן המפורשות הוא שהימנעות מהרשעה מהויה חריג לכל הרחוב על-פי מקום שהוכחה אשמו של בגין יש להרשיעו בדיון. הרשעה של הנאשם ש עבר פלילת מהויה מרכיב חיוני בהליך הפלילי והוא נועדה להגשים את תכליתו השונות של ההליך בינהן הרתעת היחיד והרבבים ואכיפה שווונית של החוק.

יחד עם זאת ישנו מקרים בהם עלולים להיות מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלטת העיקרון העונשי

הרחב, מזכים בהם מתגלה פער בלתי נסבל בין תועלתה של הרשעה לאינטראס הציבורי לפגיעה בנאשם האינדיבידואלי. במקרים חריגים אלה בסמכוותו של בית המשפט לסתות מהכלל המקובל ולהימנע מהרשעתו של הנאשם. על סוגיה זו עמד בית המשפט העליון, בין היתר, בע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007) פסקאות 11-10:

"10. מקום שבנסיבות מיוחדות וחיריגות עשוי לעול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות הרשעה לאינטראס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפiosa מההרשעה, עשויו לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, בנסיבות העבירה שנעבירה מבחןת השאלתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזאתו של עובר העבירה ובמעמדו הציבור, ולבחון באיזה מידת זהותו משפיעה על עצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקל במעט רחוב גם את השפעת אי הרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתיuai שאי הרשעה עשוי לאוצר בחובו בנסיבות העניין הספציפי."

11. מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לניסיונו האישיות המיוחדות, ולהשפעת הרשעה על חייו, ועל סיכוי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאות. יש לבחון את השפעת הרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יומם, ניצבת השאלה בכל עצמותה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטי השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכת הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדיון".

7. סביר אני כי מקרה זה על נסיבותיו השונות נמנה עם אותם מקרים חריגים בהם השיקול האינדיבידואלי גובר על האינטראס הציבורי הכללי.

8. העבירות לפי חוק הכנסת לישראל, התשי"ב-1952, כלל אין מסווג העבירות אשר אין אפשרות שkeitת אי הרשעה. ניתן למנות מספר פסקי דין (גם של מותב זה) בהם הוחלט שלא להרשיע הנאשם בעבירות מסווג האמור כך למשל: ע"פ (ו-מ) 2738/08 **מדינת ישראל נ' שאהין יוסף** (20.1.2009), ת"פ (רח') 15571-06-13 **מדינת ישראל נ' אהרון מיארה** (17.11.2014), ת"פ (כפ"ס) 46616-02-15 **מדינת ישראל נ' בשארה** (3.12.2017).

9. מובן שאין באמור כדי להקל בחומרתן של העבירות מסווג הנזכר לעיל. מדובר בעבירות חמורות אשר ביצוען לעיתים אף עשוי לסכן את בטיחון המדינה וככלל יש להרשיע את מי שמבצען. אלא שאני סבור כי המקרה שלפני אינו נמנה על המקרים החמורים בתחום זה, בעיקר בשל היות תושבי הארץ מוכרים לנאים ונודרי עבר פלילי אשר לא נשקפה מהם סכנה בטיחונית. זאת אוסף כי עסוקין בעבירה של ניסיין הסעה ללא תמורה ובפועל תושבי הארץ לא נכנסו למדינת ישראל. נכון וראווי לציין כי נראה שعقوبة ההסעה לא הושלמה רק בשל בדיקה שנערכה על-ידי המאבטח במחסום, אך הנאשם הבין כי שגה כבר באותו מועד והביע חרטה על כך.

10. באשר לעניינו האינדיבידואלי של הנאשם, המדבר באדם נורטטיבי, שזו לו הסתמכותו הראשונה והיחידה עם החוק. לאורך השנים גילה הנאשם רוח התנדבותית ראויה לציון ותרם מזמנו ומכישוריו לרוחותנו של כלל הציבור.

ה הנאשם הצליח להראות כי תיגרמו לו פגיעה קונקרטית כתוצאה מהרשעתו בדיון. מכתבו של מפקד יחידת החילוץ ברעננה מלמד על כך שהרשעתו תגרום להדחתו של הנאשם מהתפקיד אותו הוא ממלא כמפקד צוות ביחידת החילוץ (ראו - נע/1). בנגוד לסבירת המאשימה גם פגיעה בעיסוקו ההתנדבותי של הנאשם מהוותה פגיעה קונקרטית כנדרש בפסקיקה, במיוחד נוכח תפקידו ביחידת ומושך זמן התנדבותו שם. אצ'ין כי כאשר אדם תורם מזמנו ומפעלו לטובת הכלל הרשעתו בדיון עלולה להסביר נזק לא רק לאדם עצמו אלא אף לציבור בכללותו.

11. עוד מצאתי לנכון לציין לזכותו של הנאשם את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה. למרות שלא ניתן ליחס למאשימה אשם בהטעמאות ההליכים בתיק, לא אוכל להתעלם מהעובדה כי עניינו של הנאשם מסתיים כשש שנים ומהצאה לאחר המעשים. כמו כן יש להביא לזכותו של הנאשם את העובדה כי כתוב האישום תוקן לקלוא באופן שנמחקה עבירה העסקת תושבי האזור.

12. לאור האמור הגעתו לכלל מסקנה כי מקרה זה מצדיק סטייה מהכלל והעדפת האינטראס האינדיבידואלי על פני אינטראס הציבור. לפיך אני נמנע מהרשעתו של הנאשם ומחייבו בשל"צ בהיקף של 100 שעות בהתאם לתוכנית שגבש שירות המבחן.

זהרתתי את הנאשם כי אם לא ימלא אחר צו השל"צ ניתן יהיה להשיבו לבית המשפט, להרשייעו ולגזר את עונשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, כי טבת תשע"ח, 07 ינואר 2018, במעמד
הנוכחים.